

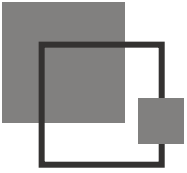
PETRKLÍČ

ČASOPIS KUŘIMSKÉ FARNOSTI

ROČNÍK XVII. ČÍSLO 2/2022

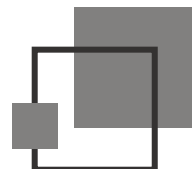
Milí farníci a čtenáři Petrklíče

Když jsem v roce 2016 začal v kuřimské farnosti působit jako farář, poznával jsem postupně její historii a tradice. Ne vše mi bylo hned zřejmé, mnohé jsem musel pracně objevovat a ledasco se třeba ještě podaří „vylopnout“. Jednou z věcí, která mi připadala zvláštní, byl název našeho farního časopisu. Proč zrovna Petrklíč? Copak v Kuřimi rostou petrklíče víc než na jiných místech? Anebo je tu někdo z farníků pěstuje? Takových a podobných otázek mi napadalo spoustu. Dokonce jsem začal přemýšlet, jaký „lepší“ název by měl časopis mít. Časem jsem zjistil, že i některým čtenářům název časopisu „až tak moc neříká“. Neviděli, že by nějak věcně souvisel s naší farností, připadal jim zvolený nahodile a tak trochu „mimo mísu“. Diskutovali jsme o tom také na redakční radě časopisu 8. května tohoto roku a zjistili jsme, že přece „něco“ tu je, co názvu Petrklíč dává opodstatnění. Pokusme se tedy „zabrousit“ do kronik a dokumentů, aby nám tajemství tohoto názvu poodhalily.

Románský kostel, který roku 1226 v Kuřimi nechal postavit český král Přemysl Otakar I., byl zpočátku filiálním kostelem k proboštskému kostelu sv. Petra a Pavla v Brně. Král v zakládací listině výslovně stanovil: „Chceme a určujeme, aby kuřimský kostel byl dcerou kostela sv. Petra a Pavla v Brně tak, aby probošt u sv. Petra o kostele kuřimském samém jakož i o veškerém svém právu jak na desátek, tak na ostatní podle své libosti, co by chtěl, mohl určovati a rozkazovati.“ Práva probošta u sv. Petra, jak se zkráceně říkalo (a vžilo v Brně „na Petrově“), zůstala zachována i po roce 1282, když byla v Kuřimi zřízena farnost. Probošt určoval, kdo bude farářem, jemu se z farnosti odváděly desátky a jiné dávky, podle jeho směrnic se ubíral život v Kuřimi. Obrazně řečeno – on držel v ruce klíče od všeho, co se v Kuřimi šustlo. Patronát proboštomu v Kuřimi skýtal nejen práva, ale ukládal mu i povinnost o farnost pečovat. Exemplárně to dokládá například jeho finanční podíl na pozdně barokní přestavbě kostela v letech 1766–1772 (v podstatě do současné podoby) nebo na novostavbě fary v letech 1819–1821. „Držení klíčů“ proboštem „u sv. Petra“ mělo tedy pro Kuřim i pozitivní přínos a samo o sobě by stačilo, aby se názvem časopisu „Petrklíč“ připomínalo „na věčné časy“.

Mohli bychom tedy v tuto chvíli spokojeně konstatovat, že název časopisu docela ke Kuřimi „sedne“. Ale zkusme objevovat ještě další věci, které se k názvu časopisu vztahují. Upozornil bych rád na boční oltář sv. Cyrila a Metoděje po levé straně chrámové lodi. Pořídil ho roku 1863 děkan Emmanuel Sellner k příležitosti oslavy milénia příchodu věrozvěstů na Moravu a do jeho architektury sochař Josef Hromádka vtiskl odkaz na „léno sv. Petra“. Jedná se o výsadu moravsko-panonské diecéze arcibiskupa sv. Metoděje, podřízené přímo papeži, nástupci sv. Petra, a nikoli již existujícím strukturám územní církevní správy. Názorně to ilustrují sochy apoštolských knížat sv. Petra a Pavla, umístěné právě na tomto oltáři. A to, že sv. Petr drží v ruce atribut klíčů, už ani nemusím komentovat. Jen ještě dodám, že jeden z mých předchůdců – P. Václav Peša – s oblibou používal slogan „Kuřim je víc než Řím“, čímž vědomí sounáležitosti tradice naší farnosti a sv. Petra s určitou nadsázkou jen zdůraznil.

Pamětníci z redakční rady mi říkali, že v roce 2006 proběhla volba názvu našeho farního časopisu víceméně intuitivně a že tyto souvislosti tenkrát asi nikdo nezohledňoval. Připadá mi, že jejich intuice nebyla vůbec špatná (možná jim to vnukl sám Duch svatý) a že v určitém smyslu byla i prorocká. Přeji Vám proto, aby se Vám i toto číslo

Petrklíče příjemně četlo a aby náš časopis dobře používal klíče k otevření kuřimské farnosti.

P. Jaroslav Filka

Rozhovor s P. Janem Pacnerem

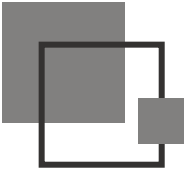
V sobotu 2. dubna 2022 proběhla v kuřimské farnosti duchovní obnova. Pozvání přijal a celou duchovní obnovu vedl P. Jan Pacner, který je nyní farářem ve svatojakubské farnosti v Brně. Po přednášce jsem měla možnost se zeptat na některé momenty jeho životní pouti.

Dva Vaši bratři, Stanislav a Pavel, jsou rovněž kněžími brněnské diecéze. Prozradíte nějaký návod, jak vést děti k víře a pro život duchovního?

Rodiče nás chtěli vést k živé víře. Nebyli jsme vedeni k tomu, že bychom měli být kněžími. Nás je dohromady pět sourozenců, tři jsme kněží. Cesta ke kněžství byla u každého z nás jiná. Nebylo to tak, že bychom se vzájemně ovlivňovali, přesvědčovali nebo si s bráchy o tom vyprávěli, „pojď taky“. Netroufnu si dávat nějaké návody, spíš bych jenom řekl, že krásný manželský život rodičů a jejich příklad živé víry bylo to, co nás inspirovalo. To člověk dá těžko do slov...

Sport ve Vašem životě hraje důležitou roli. Ovlivnilo něco dalšího Váš život?

Těch věcí je vždycky více. Jsem moc rád, že naši nás vedli ke krásnému vztahu k přírodě, k vděčnosti za život a všechno, co dostáváme. Jeden z mých krásných zážitků byl, když jsem se ve čtyřech a půl letech naučil jezdit na kole. Jakým způsobem u toho byl tatínek, jak mě povzbuzoval, jak jsme po tom večer při modlitbě děkovali. Tak ve mně rostlo vědomí, že věřím v Boha, kterému není lhostejné, co dělám, raduje se i z toho, co se mi podařilo. Samozřejmě sport pro mě byl velmi důležitý jednak při navazování vztahů s kamarády, potom když jsme měli věřící partu ministrantů, tak jsme chodili hodně hrát fotbal nebo hokejbal. Dostal jsem se také k tomu, že jsem začal jezdit do hor. To byla pro mě nádherná věc a vlastně v tom nadále pokračuji. Už jsem do hor „odtahal“ mnoho mladých lidí. Mimo jiné tady na duchovní obnově byli jedni manželé, kteří se poznali na „mém“ přechodu Stubaiských Alp. Když to pak vezmu ve vztahu k armádě, sport byl báječná cesta k lidem. Vojáci jsou samozřejmě většinou muži, chlapi si obecně neradi chodí pomáhat, ale když jsme byli na misi, šli si společně zaběhat, tak potom začali snadněji mluvit o tom, co je trápí, co potřebují probrat apod. V armádě kaplan dělá přezkoušení z fyzické připravenosti jako kdokoli jiný a první impuls pro navázání kontaktu bylo pro vojáky také to, že kaplan není nějaká shnilotina, že jde s nimi dlouhý pochod nebo s nimi běhá, a přitom si k němu budují důvěru. Vždycky si přitom musím hlídat, aby se sport nestal nějakou modlou, a být si vědom, že je to obrovský dar, ale zároveň jenom prostředek. Ale v dobrém slova smyslu se ho snažím využívat i v duchovním životě. Někdy se stane nějaký problém, a když se za něj budu modlit, tak to určitě má cenu, ale když si půjdu na hodinu zaběhat nebo dát do těla na horském kole, budu se cítit daleko líp. Věřím, že i toto nám Bůh nabízí, vždyť žijeme v tomto světě a máme v dobrém slova smyslu využívat i to, co nám po-

máhá k psychické regeneraci. Je také pravda, že když chodím do přírody běhat, tak se hodně často modlím. Bohu děkuji za dar pohybu, za krásu, která je kolem mě.

Od roku 2005 jste byl vojenským kaplanem. Co myslíte, že vede muže k rozhodnutí vstoupit do armády a jaká byla Vaše cesta?

Do armády jdou lidé z různých důvodů, nejčastěji hledají určité sociální zajištění a stabilitu, často jsou to lidé z vojenských rodin se silnou tradicí vztahu k armádě, jiní vnímají vztah k vlasti a chtějí se pro ni nasadit, někdy je to také z důvodu, že nic lepšího nenašli a zkoušejí to v armádě. Co se týká mě osobně, nikdy by mě nenapadlo, že budu mít něco společného s armádou. Když mě komunisté nechtěli nechat studovat, byl jsem dva roky na vojně. Rozhodně mě to tam nebavilo, armáda mě nijak neimponovala. Když jsem šel z vojny, říkal jsem si: „Bohu díky, mám to za sebou, už nikdy víc.“ Pak by to bylo na poměrně dlouhé vyprávění, ale zjednodušeně řečeno, během studií jsem se potkal s Tomášem Holubem, současným plzeňským biskupem. Tomáš se v r. 1996 stal prvním vojenským kaplanem, začal budovat duchovní službu v armádě a lákal do ní opakovaně i mě. Já jsem se tomu naprosto tvrdošíjně bránil, bylo mi jasné, že to není naprosto pro mě. Pak v roce 2005, ve dnech, kdy umíral Jan Pavel II., jsem po řetězci „náhod“ prožil (ke svému překvapení a nejprve i zděšení) výzvu ke službě v armádě jako své povolání. Tak jsem tomu řekl ano.

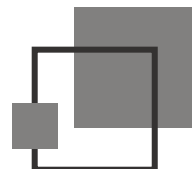
Rozhodnutí asi nelitujete, protože to přineslo i další obohacení Vašeho života. Měl jste možnost se seznámit i s islámem. Co si myslíte, že chybí nám v křesťanství?

Vždycky záleží na lidech. Islám je vzhledem ke svým negativním vlivům a násilným projevům vnímám jako celek negativně. Setkal jsem se s muslimy, kteří prožívali svoji víru opravdově a naprosto jednoznačně odmítali násilí. Já osobně vnímám křesťanství jako obrovský dar, právě díky bližšímu seznámení s islámem, který Ježíše vnímá jen jako proroka, jsem prožil o to hlouběji dar víry v Boha, který se v Kristu stal člověkem. Co nám chybí v křesťanství? Asi především to, jak spojit opravdovost naší víry s otevřeností pro současný svět. Často se také ptám, jak by Pán Ježíš jednal v určitých životních situacích, na které nám dopředu nedal hotový návod, jestli někdy nepostupuje až příliš právnicky a nezapomínáme na větší milosrdenství.

Kromě toho, že jste byl vojenským kaplanem, jste se věnoval pastoraci brněnských vysokoškoláků ve studentském kostele u jezuitů. Je nějaký zásadní rozdíl v přístupu k vojákům a studentům?

Je pravda, že jsem měl vždycky blízko ke studentům. Zřejmě mě pořád i v mém věku berou. Když jsem po působení ve Vyškově přišel na Univerzitu obrany do Brna v roce 2008, byl jsem poměrně rychle včleněn do pastorační skupiny vysokoškoláků společně s jezuitou, kteří ji mají na starosti. Do této pastorační skupiny jsem zapojen do dnes, i když jako farář u sv. Jakuba mám na ně méně času. Zásadní rozdíl byl v tom, že vojáci byli v naprosté většině lidé nevěřící nebo neaktivní v církvi, kde jsem v první řadě mluvil o jejich lidských záležitostech a potřebách. Musím říct, že jsem často cítil velkou důvěru, někdy jsem slyšel velice osobní zpovědi (bez rozhršení). U věřících studentů jsme také často řešili vztahové věci, hledání životních partnerů, ale bylo to v duchu víry. To byl základní rozdíl. Mohl jsem si uvědomovat, jakým darem víra je, protože u vojáků

v některých krizových situacích bylo bez pohledu víry hodně těžké najít slovo povzbuzení a naděje. Z druhé strany mám pocit, že působení v tomto prostředí mi pomáhalo, aby se nestalo, že hlásání víry zůstane viset někde ve vzduchu. Vícekrát mi lidé řekli, že mají pocit, že my kněží máme svoje krásné duchovní teorie, které se ale trochu míjejí s reálným životem. Když člověk působí v armádě, má to snazší nějak spojit. Hodně oddávám v prostředí vysokoškoláků a mluvím na svatbách s lidmi, kteří přijdou do kostela právě jen na tu svatbu a často slyším, že je to nějakým způsobem oslovilo, co jsem řekl, že i pro ně „nekostelové“ to bylo něco, co je oslovilo a za co byli nakonec vděční. Tím neříkám, že se to podaří vždycky.

O Vás je známo, že vyznání víry činíte opravdově. Ne vždy má člověk sílu a odvahu se otevřít.

Myslím si, že každý člověk má svoji cestu. Nejde o to, aby si člověk činil nějaké násilí. Druzí moc dobře poznají, jestli si na něco hrajeme nebo jsme opravdoví. Taky nemusím všechno „vykecat“, jsou věci, které si nechávám do zpovědi nebo je řeknu jen svým nejlepším přátelům. Ale zdálo se mi vždycky důležité, aby ostatní věděli, že já také bojuji, také nemám hotové odpovědi na všechno. I já někdy hledám, víra je pro mě krásná, ale není ani pro mě vždy jednoduchá.

Na závěr se vrátíme ještě k duchovní obnově. Byla na téma: Abychom hlouběji pronikali do vykupitelského díla. Proč právě tento název?

Je to věta ze vstupní modlitby mše na první postní neděli. Jde o to, aby to, co Kristus vykonal, se pro nás stávalo vždy novým. Nejde jen o to, že si v postní době něco odřeknu nebo nebudu dělat, v tom a v tom se stanu dokonalým, ale že mě bytostně zasahuje, že je tady Někdo, kdo mě má rád, pro koho mám cenu, Někdo, kdo byl za mě ochoten položit život. A na tuto lásku se snažím odpovídat svým životem. Ne vždy se mi to daří, ale chci vždy znovu začínat a touto cestou víry jít.

Děkuji za rozhovor.

Dáša

300 let vodní kaple sv. Jana Nepomuckého v Kuřimi

Již tři století stojí na úpatí Kuřimské hory nad pramenem, který v hoře pramení, malá vodní kaple, jež je zasvěcena sv. Janu Nepomuckému. Místní obyvatelé tomu místu mile říkají „u Jánečka“. Uvnitř kaple je socha světce s nápisem, jenž v sobě ukrývá chronogram, který udává letopočet vzniku sochy a velmi pravděpodobně i samotné kaple. Tento letopočet je MDCCWVVII neboli rok 1722. Jak se však stalo, že právě Janu Nepomuckému a právě v onom roce byla v Kuřimi vybudována tato kaple? Vraťme se aspoň ve stručnosti k samotnému Janu Nepomuckému.

Pomuk, obec v jihozápadních Čechách, bylo místo, kde se již ve 12. století usadil řád cisterciáků a vybudoval tam klášter. Mnichům během práce nebylo dovoleno hovořit, a proto se mezi sebou dorozumívali „pomukáváním“ či „mukáním“ (z německého „mucken“) – hrdelními zvuky přitakání nebo nesusouhlasu. Odtud tedy pocházel název obce. Během husitských válek byl však klášter zničen a název obce se pozvolna změnil na Nepomuk – tedy místo, kde se již „nemuká“.

Jan se však narodil někdy okolo roku 1345, kdy se ještě obec nazývala Pomuk, a proto i jeho přízvisko původně znělo „z Pomuka“. Jeho otec Velflín, po-

tomek německých kolonistů, byl pomuckým rychtářem. Jan tedy vyrůstal v poměrném dostatku a dostalo se mu i slušného vzdělání. Lze tak usuzovat z toho, že roku 1369 začal pracovat jako veřejný notář pražského arcibiskupství – musel tedy velmi dobře ovládat latinu a složitá pravidla sepisování úředních dokumentů. Měl rovněž kněžské svěcení

a zastával postupně další funkce: byl svatohavelským farářem, v roce 1380 se stal oltářníkem při kapli sv. Erharda a Otýlie ve svatovítské katedrále. Byl však velmi talentovaný i cílevědomý, a tak od roku 1383 studoval na univerzitě v italské Padově. Po úspěšně složené zkoušce se stal v roce 1387 doktorem církevního práva. Po svém návratu do Prahy byl pražským arcibiskupem Janem z Jenštejna dosazen do funkce generálního vikáře, kterou vykonával od roku 1389.

1. Vodní kaple sv. Jana Nepomuckého v Kuřimi.

Osudným se Janu z Pomuku stal spor o kladrubské opatství mezi pražským arcibiskupem a králem Václavem IV. Panovník totiž zamýšlel vytvořit nové biskupství v západních Čechách jako protiváhu pražskému arcibiskupství. Centrem nové diecéze mělo být benediktinské opatství v Kladrubech. Opat byl již na sklonku svého života, a když někdy na přelomu února a března 1393 zemřel, podle plánu Václava IV. již neměl být vo-

len nový opat. Mniši se však sešli a 7. března zvolili nového opata. To ale ještě stále nijak nevadilo plánům krále, protože volba nového opata vyžadovala pro svou platnost ještě potvrzení arcibiskupské kanceláře. Jan z Jenštejna o záměru krále zřejmě věděl a nařídil volbu bleskově potvrdit. Jan z Pomuku jako generální vikář volbu opata potvrdil o tři dny později. Král plný hněvu si předvolal arcibiskupa i s jeho úředníky – ti před něj p ř e d s t o u p i l i

20. března 1393. Král je dal zatknout, ovšem arcibiskupovi se podařilo uprchnout. Zato tři úředníci, mezi nimi i Jan z Pomuku, byli zatčeni a odvedeni k výsledku na Hrad a poté na Starou rychtu. Zde byli za přítomnosti krále podrobeni právu útrpnému. Ani tak se ale král ničeho nedomohl a postupně pochopil svou zbrkllost – nechal pod přísakou mlčení

všechny propustit. Jen Jana z Pomuka již propustit nemohl – výslech zašel dále, než bylo zamýšleno a generální vikář zemřel dříve, než mohl být propuštěn. Mrtvé tělo jako nežádoucí důkaz katovi pomocníci svrhli do Vltavy.

V kronikách se smrt Jana z Pomuku zmiňuje v souvislosti s velkým suchem, které toho roku nastalo. Snad jako trest za to, že ve vodě byl utopen kněz. Informace o tom, že byl Jan z Pomuku, později v 15. století již nazývaný „z Ne-

pomuku“, zpovědníkem královny Žofie se objevila poprvé v roce 1450, kdy o tom napsal rakouský kronikář Tomáš Ebendorfer z Haselbachu. Nelze ji však z historického hlediska ani spolehlivě potvrdit ani vyvrátit, Jan přece jen knězem byl a zpovědi vykonávat mohl. Postupně během staletí tato verze zcela převážila a Janovi z Nepomuku se začalo říkat také Jan Zpovědník.

Již v 15. a 16. století byl Jan Nepomucký brán některými věřícími i duchovními jako mučedník či blahoslavený. Roku 1599 ho rudolfínský humanista Jiří Barthold z Breitenberka nazval ve svém díle *Duchovní obveselení Koruny české* jako mučedníka a patrona! V 17. století, zejména po bitvě na Bílé Hoře, kdy v českých zemích nastupuje rekatolizace a zpověď získává stěžejní význam v rámci katolického vyznání, mohutní i kult Jana

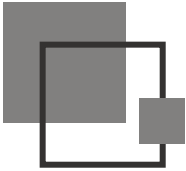
Nepomuckého. Jeho hrob ve svatovítské katedrále po celá staletí stále znova a znova dokazuje svou moc a trestá ty, kdo se odváží být jen vložit na něj nohu nebo ho jinak poškodit. Navzdory tomu, že bez kanonizace nebylo možné stavět oltáře, Janu Nepomuckému byly v průběhu 17. století stavěny nejen oltáře, ale i kostely a kaple, umělci ho ztvárňovali na svých obrazech i sochách. Přesto však „nevysvěcený světec“ představoval problém. Nepomucenská legenda zaujala koncem 17. století i císaře Leopolda a

Tento Wateg Ian
gest oChranCze, a
raDost šatkV kaV
řIMškeho

MDCCWVVII = 1722

2. V nápisu na podstavci sochy je utajený chronogram, který udává letopočet 1722, kdy byla socha vytvořena a kaple postavena (dvojitě W v nápisu mělo hodnotu dvou římských pěttek, tedy písmene V)

po něm i jeho syny a zároveň císaře: Josefa I. a Karla VI. Teprve na přání panovníka byl započat proces, který vyvrcholil 31. května 1721, kdy papež Inocenc XIII. prohlásil Jana Nepomuckého blahoslaveným. I přesto, že podle tehdejších pravidel se mohlo k procesu svatořečení přistoupit nejdříve po uplynutí jednoho desetiletí, byl hned následujícího roku zahájen proces kanonizace. Během tohoto procesu svědci před komisí vypovídali, že „není v Čechách mostu, na němž by nebyla socha Jana Nepomuckého“. 19. března 1729 byl Jan z Nepomuku svatořečen.

Již během procesu kanonizace byl také z latiny do češtiny a němčiny přeložen životopis Nepomuckého, který sepsal jezuita Bohuslav Balbín. Díky jezuitským misionářům byl potom spisek v různých překladech šířen po celém světě a legenda o knězi-zpovědníkovi byla přeložena např. do čínštiny či japonštiny.

Kult Jana Nepomuckého byl tedy již před svým oficiálním blahorečením mezi obyvateli Čech a Moravy hojně uznáván. Není proto divu, že i v Kuřimi vznikla kaple, která však byla výjimečná tím, že byla postavena nad pramenem – jak příznačné pro Jana Nepomuckého, který byl s vodou vždy neodmyslitelně spjat. Vznikla již pouhý rok po blahorečení Jana Nepomuckého. Je poměrně vzácná, neboť víme jen o jedné další takové vodní kapli Jana Nepomuckého v rakouském Tullnu na Dunaji, která byla vystavěna teprve po svatořečení v roce 1729.

Není však známo, kdo dal kapli v Kuřimi postavit. Církevní prameny v tomto směru odpověď nedávají a hospodářské účty panství, které by náklady na stavbu zachycovaly, se pro dané období nedochovaly. Šlo tedy pravdě-

podobně o světského donátora, movitějšího člověka, který chtěl tomuto svatému projevit úctu a snad i získat jeho přímluvu na věčnosti. Okolo kaple kdysi vedla poměrně rušná cesta z Brna, po níž putovali pocestní i obchodníci s povozy. U kaple s pramenem se jistě mnohý z nich zastavil, aby se osvěžil.

Na mapách kuřimského panství se kaple objevuje již v roce 1731 a v roce 1781 je dokonce přímo identifikována nápisem "Sct. Ioannes". Dále ji pak zachycují mapy indikačních skic z let 1826 a 1879.

Jan Nepomucký sice zemřel 20. března, jeho svátek si však každý rok připomínáme 16. května. Proč se tak vlastně děje? Pražský biskup Jan Ignác Dlouhoveský sepsal v roce 1668 životopis Jana Nepomuckého, ovšem mylně uvedl jako datum jeho smrti 16. květen - tento omyl však katolická církev převzala a při svatořečení ustanovila právě tento den jako svátek Jana Nepomuckého.

Kuřimská vodní kaple byla místními obyvateli vždy vzorně udržována - její opravy proběhly v roce 1881, 1961 a naposledy v roce 2014. V současnosti se u ní každoročně ve svátek sv. Jana Nepomuckého slouží pobožnost k jeho cti.

Mgr. Sylvia Laurincová, historička

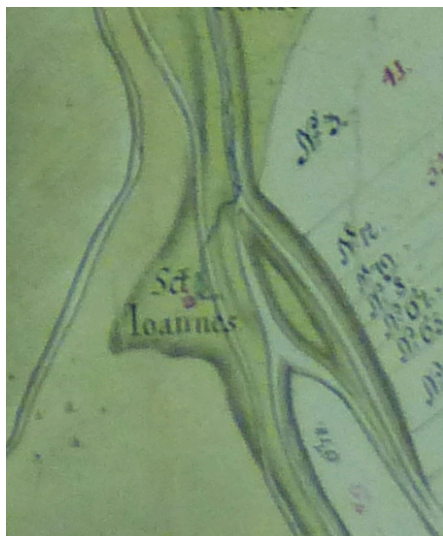

3. Mapa kuřimského panství z roku 1731, kde je kaple sv. Jana Nepomuckého zaznačena. (viz červená šipka).
Zdroj: Archiv města Brna.

4. Mapa kuřimského panství z roku 1781, kde je vpravo dole kaple zaznamenána i s názvem.
Zdroj: Archiv města Brna.

5. Detail mapy kuřimského panství z roku 1781 s kaplí sv. Jana Nepomuckého v Kuřimi.

Zdroj: Archiv města Brna.

6. Detail indikační skici z roku 1826 s kaplí sv. Jana Nepomuckého. Na mapě jsou také zakresleny dva stromy, které stály přímo u kaple.

Zdroj: Moravský zemský archiv.

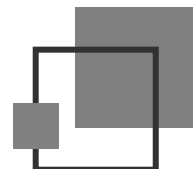
Den rodin

Dne 15. 5. 2022 se uskutečnil Den rodin v zámeckém areálu. Děti plnily společně s rodiči úkoly na jednotlivých stanovištích, po absolvování pestrých soutěží na ně čekaly odměny v podobě sladkostí a omalovánek, které jim udělaly velkou radost. Mohly také využít skákací hrad nebo namalovat obrázek pro rodiče a následně jej přidat na výstavní tabuli; největší zájem byl o malování na obličeji. Na pódiu vystoupili žáci Základní umělecké školy s hudebním příspěvkem, k vidění bylo maňáskové divadlo Princzerna a drak a také zahrála kuřimská schola. Hlavním kulturním hostem byl vlídný písničkář Pavel Helan, který svým vystoupením podtrhl skvělou nedělní atmosféru.

Když děti odcházely domů, bylo v jejich očích vidět nadšení. To byla pro nás ta největší odměna. Děkujeme za podporu městu Kuřim, kuřimskému zámku; Fotbalové školičce z.s.; Janě Hromčíkové za stánek s perníky, Lucii Sádlikové za stánek s rukodílnými výrobky, Vivě za zajištění občerstvení; zvukařům IT sound; za atrakce Pohoda a všem dobrovolníkům, kteří se jakýmkoli způsobem na akci podíleli.

za organizátory Milan Císař a Pavel Sádlik

Slovo o Synodě aneb „Co si o mně a o mé církvi myslíš?“ (Mt 16,15) II.

Farnost a Synoda

Vracím se k textu o Synodě, který byl uveřejněn v předvánočním čísle Petrklíče. Kromě oslovení farníků k zapojení se do procesu Synody v naší farnosti zazněla na závěr výzva k osobnímu zodpovězení otázky v nadpisu. Potěšilo mě, že část farníků našla odvahu a pokusila se zformulovat odpověď. Dokonce našla čas a prostor, aby svůj názor sdělila druhým a vyslechla jejich mínění. Našli se lidé, kteří se rozhodli svoje pocity, úvahy o víře, farnosti a církvi sdílet a uvědomovat si, co je důležité nejen pro ně, ale i pro druhé.

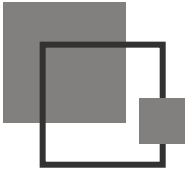
Děkuji mladým v naší farnosti, kteří se do synody aktivně zapojili a zaslali na biskupství vyplněný složitý dotazník. Patří mezi deset procent skupinek mladých z celkového počtu zúčastněných skupin v brněnské diecézi. Poděkování patří věřícím dámám naší farnosti, které se pravidelně setkávají (proces synody nekončí...) a prakticky zakoušejí synodní témata.

Diecézní synodní proces ukončen

„Proces rozhodování začíná v církvi vždy nasloucháním, protože jedině tak lze pochopit, jak a kam chce Duch vést církev.“ (kardinál Mario Grech)

Kdo se o Synodu zajímá, určitě zaznamenal, že v březnu 2022 byla uzavřena diecézní fáze. To znamená, že v každé diecézi shromáždili výstupy jednotlivých farních skupinek (v naší diecézi vyplněním online formuláře) a proběhla analýza odpovědí k tématům synody. V květnu diecéze uveřejnily závěrečné výstupy. Jedná se o jedenáctistránkové texty, kde se mimo jiné uvádí, jakým způsobem byla v dané diecézi shromážděna a vyhodnocena data. Můžeme si přečíst převládající názory, postoje a pocity farníků dotyčné diecéze k tématům synody, ale také výzvy a vize do budoucnosti. Odkazy na všechny výstupní texty jednotlivých diecézí jsou uveřejněny na našich farních webových stránkách. Zajímavé je, že každý výstup má trochu jiný název a odlišný způsob zpracování. To je dáno tím, že nebyl navržen společný způsob sběru dat z farních skupinek (jednotný formulář) a také shodný způsob vyhodnocení kvantitativního a kvalitativního průzkumu.

Nejtransparentněji se k výstupům zachovala plzeňská diecéze. Při předávání výstupů biskupovi byl text zveřejněn v rámci zpravodajství na webové stránce. Článek stojí za zmínku z hlediska obsahu: nejprve je pojmenován problém, poté ovšem diecéze nabízí praktické informace tj. „návrhy dovnitř“, tzn. pro věřícího osobně, co může dělat, změnit ve svém přístupu, a také návody pro činnost farnosti, společenství, kněze. Tímto je dokument přínosný. Výstup pražského arcibiskupství je velmi otevřený a směle poukazuje na problémy a uveřejňuje i pocity a přání farníků: „Mně toto setkání velice pomohlo, protože jsem zjistil, že nejsme sami, kdo má velkou starost o to, aby se naše děti církvi úplně neodcizily. Vidím, jak těžce nesou rozpory mezi hlásanou naukou a skutečným životem. My starší se s tím ještě nějak vypořádáme, máme k církvi přes všechna zklamání pořád ještě blízký vztah. Ale naši mladí už nejsou ochotní

ty rozpory ‚překousnout‘. Posílilo to ve mně přesvědčení, že se musíme ptát: Jakou církev chceme pro naše děti, aby v ní byly skutečně doma?“

V textu olomouckého biskupství nalezneme slova: „Účastníci si prostřednictvím synodálního procesu uvědomili, že není nutné konzervovat zažité formy života církve. Synodalita je vnímána jako příhodný moment pro revizi a plánování cesty k oživení farností.“ Ve výstupním textu ostravsko-opavské diecéze se sděluje: „Událost synody nám otevřela oči i mysl pro nový pohled na podobu života církve, kterou jsme teoreticky znali, potřebovali jsme však praktickou zkušenost, která nám snad otevřela cestu pro církev budoucnosti. Nejlépe to vystihují slova účastníků: Někdo se nás zeptal, ...někdo měl zájem o náš názor, ...cítili jsme se být součástí církve. To jsou slova lidí, kteří mají rádi církev a není jim lhostejná její budoucnost.“ Nej kvalifikovanější vyhodnocení formulářů má brněnské biskupství. Přiznám se, že dotazník o padesáti otázkách, které musely jednotlivé skupinky vyplnit, mě docela překvapil. Na druhou stranu je třeba velmi pochválit tým zpracovatelů, který nevyhodnotil pouze škály a čísla. Dalí si práci s odborným vyhodnocením textů a pojmů, které dokázali velmi srozumitelně předat ve výstupu. Jak sami sdělují: „Každou interpretaci a komentář, se kterými se zde setkáte, jsme se snažili opřít o konkrétní výpovědi. Důsledně jsme dbali na to, abychom ponechali ve zprávě význam, který tam dali účastníci synodálních skupin, a nevnášeli do shrnutí své vlastní názory.“ Heslo, které bylo zvoleno, jako podnadpis hovoří jasně: Jaké budou naše farnosti, taková bude celá církev. Jeho obsah se prolíná celou analýzou odpovědí v brněnské diecézi.

Jana Němečková

První svaté přijímání pohledem jednoho rodiče.....

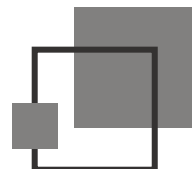
Je ráno, budík ani zvonit nemusí, stejně už dávno nespím, hlavou se mi honí mnoho myšlenek, v duchu si projíždím seznam všech úkolů, které mne to ráno čekají. Hlavně na nic nezapomenout a vše stihnout včas .....

Když se blížil termín prvního svatého přijímání, každý, kdo ho již absolvoval, např. se starším ze sourozenců, říkal s úsměvem: „uvidíš, vždy to bylo a jistě zase bude moc krásné“. Jako rodič bez těchto zkušeností jsem si nedovedla úplně představit, co očekávat, některé maminky říkaly, že budou zcela jistě opět plakat dojetím..... no a já nakonec plakala ještě dřív, než si děti sedly na svá místa v kostele. Skutečně, tak krásné a silné to ten den bylo!

Ráda bych zmínila, že než nastal samotný den D, předcházelo tomu, mimo jiné, mnoho nedělních setkání dětí na faře, na které jsem svoji dceru Aničku nikdy nemusela nutit. Šla vždy ráda a já to přičítám především nesmírně vlídnému přístupu paní Jany Kytnerové a otce Jaroslava, pod jejichž vedením tato setkání probíhala. Nemít doma další 2 děti, o které je třeba se postarat, chodila bych na ta setkání s Andulkou snad i já :).

Tedy dobrá, je neděle 29.5.2022, čas: 9:00. Před kostelem se hloučkují svátečně oblečené dívky a chlapci. Rodiče pobíhají s koláčky a nerudovsky hledají: kam s nimi?

Těžko slovy popsat ten pocit radosti, který ze všech sálal, že tam jsou, že je to tu. Usazení do lavic, malá chvíle čekání, při které bylo možné pozdravit se se sousedem a prohodit pár vlídných slov. Ozvala se hudba a za moment mohl každý rodič spatřit svého potomka, jak uvědoměle a důstojně kráčí středem kostela za panem farářem. Jsem si jistá, že jediné oko nezůstalo suché. A tak to bylo po celou dobu mše. Radost střídalo dojetí. Dostalo se nám ten den tolika krásných emocí.

Když jsem se mezi svými známými, kteří nejsou věřící, zmínila, že naše dítě půjde k prvnímu svatému přijímání, setkala jsem se velmi často s nechápavými pohledy: PROČ??? A sama jsem někdy zapochybovala, jestli je to skutečně ta naše cesta.....ale v neděli 29.5. jsem byla nekonečně hrdá máma, byla jsem hrdá na všechny přítomné děti, jejich rodiče, byla jsem ráda a cítila jsem vděčnost za paní Janu a otce Jaroslava. Nebyl to pro mne jen krásný duchovní zážitek, ale díky prvnímu svatému přijímání své dcery jsem měla příležitost zase najít dlouho ztracenou cestu do kostela a také poznat mnoho skvělých lidí z kuřimské farnosti. Bylo mi skutečně ctí být toho účastna.

Ještě jednou velké díky paní Janě - za vlídný, laskavý a trpělivý přístup k dětem, otci Jaroslavovi - za neutuchající optimismus, pracovitost, trpělivost a skutečnou radost z dětí, rodičům a rodinám prvokomunikantů - za to, jak úžasné děti mají, farní schole – za absolutně skvělý hudební doprovod!!! Jak říkal pan farář, jste opravdu jedničky. Díky také tvůrcům květinové výzdoby kostela, panu fotografovi a všem těm, kteří v neděli s námi byli.

Doufám, že jsme tímto všichni společně pomohli dětem otevřít další „dvířka“ na jejich životní cestě - cestě víry. Za sebe jim přeji, aby je víra a radost z ní provázela celým životem.

maminka Aničky

První svaté přijímání v Kuřimi

V neděli 29. května přijalo v naší farnosti sedm holek - Veronika, Madlenka, Anežka, Anička, Magdalénka, Justýnka a Dianka, a také sedm kluků - Kuba H., Jenda, Ríša, Kuba P., Prokop, Ondra a Štěpán, poprvé Pána Ježíše do svého srdce. Ještě před tím, než se tak stalo, jsem jim položila tyto otázky:

- 1) Těšíte se na první svaté přijímání? A proč?
- 2) Co vás nejvíce baví při přípravě na první svaté přijímání?
- 3) Proč je důležité, abychom přijímali Pána Ježíše?
- 4) Jak můžeme Pánu Ježíši udělat radost?

Zde jsou tedy jejich odpovědi.

Kuba H.

- 1) Ano. Protože budu moci přijímat Pána Ježíše do svého těla.
- 2) To je těžký - buď jíst nebo skládat věci na kroužky.
- 3) Abys měl čistou duši.
- 4) Modlitbou

Jenda

- 1) Jo. Protože, já nevím ..., že budu mít Pána Ježíše v srdci.
- 2) Máme prostě takovej ubrus a to nám představuje stůl a děláme různé hry a to mě baví.
- 3) Abych ho měl stále s sebou.
- 4) Dělat dobré skutky.

Verunka

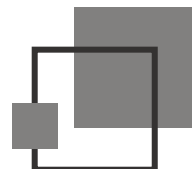
- 1) Těším se na vyzdobený kostel, bílé šaty a oběd s babičkou.
- 2) Bylo to různé, nejvíce asi pečení chlebíčků.
- 3) Aby nás pak provázel životem.
- 4) Budeme konat dobré skutky a chodit do kostela.

Kuba P.

- 1) Protože přijede skoro celá rodina.
- 2) Když tam něco vyrábíme, pečeme a jíme.
- 3) Aby se nám očistila duše.
- 4) Tím, že uděláme dobrý skutek.

Štěpán

- 1) Ano, těším. Protože uvidím svého kmotra
- 2) Že se na přípravě dozvím hodně věcí.
- 3) Aby nám očistil duši.
- 4) Že budeme dělat dobré skutky.

Magdalenka

- 1) Ano. Proč? Nevím.
- 2) Zajímavé povídání o Pánu Ježíši.
- 3) Aby do mě vstoupil Duch svatý.
- 4) Nebudeme dělat hříchy a budeme pomáhat druhým.

Ríša

- 1) Ano, těším se nejvíc až dostanu hostii a taky na všechno.
- 2) Děcka, ochutnávání a i jinak je to dost zábava.
- 3) Aby byl pořád s náma a trochu nás i hlídal.
- 4) Tím, že nebudeme zlobit... což já dělám!

Madlenka

- 1) Já se těším. Přijmu Pána Boha a ochutnám hostii. Ale zároveň mám i trému ... hlavně, zda zapálím svíčku.
- 2) Jídlo a to jak jsme pekli chlebiček. Docela mě bavily i pracovní listy.
- 3) Tak to je záludná otázka. Protože máme Pána Boha rádi.
- 4) Že se budeme modlit, a že budeme chodit do schóly.

Dianka

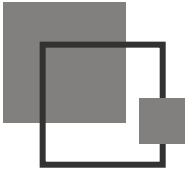
- 1) Protože budeme mít doma 24 lidí, a protože přijmu Ježíška do srdce.
- 2) Nejvíc mě bavilo pečení chleba.
- 3) Protože mu budeme blíž.
- 4) Tak, že se budeme každé den modlit, pomáhat nemocným a poslouchat rodiče.

Justýnka

- 1) Těším, protože přijmu Pána Ježíše a .... budu hodnější.
- 2) Pekli jsme chlebičky, povídáme si různě, Jana je na nás moc hodná, učíme se hodně trpělivosti, zavíráme oči a čekáme, až nám něco dá do ruky a pak je otevřeme....a já se na to vždycky těším, protože mě to tam baví ....
- 3) Abysme byli Pánu Ježíši blíž a abysme věděli, že je Pán Ježíš důležitější....a ještě předtím jdeme na tu zpověď a pak všechny ty hříchy budou pryč.
- 4) Budu pomáhat mamince s uklízením, budu si uklízet svůj pokoj, budu hodná, nebudu dělat hříchy, nebudu se hádat se sourozencema, budu pomáhat, třeba špinavé prádlo dávat až k pračce :).

Anička

- 1) Ano, těším se moc, protože přijmu poprvé Pána Ježíše.
- 2) Nedělní setkávání na faře s Janou a panem farářem.
- 3) Abychom měli čistější srdce.
- 4) Že půjdeme do kostela, pomodlíme se. Že budeme pomáhat starším lidem.

První svaté přijímání v Moravských Knínicích

V Knínicích se letos k prvnímu setkání s Pánem v eucharistii, které se uskutečnilo v neděli 12.6., připravovala tři děvčata - Markéta, Ela a Liduška.

Proč se těšíš na svaté přijímání?

M: Protože se setkám s Ježíšem, bude oslava a uvidím se s celou rodinou, na kterou už se moc těším.

L: Těším se na čistou duši a oslavu.

E: Když jsem v kostele, vím, že tu je (Ježíš) a já se s Ním setkám. Těším se, že u toho budu s nejlepšími kamarádkami.

Jak se připravuješ?

M: Půjdu ke zpovědi.

L: Chystáme šaty. Zpověď bude předtím a té se bojím. :-)

E: Trénuju písničku, mám nové boty. Už se mi o tom zdají sny.

Při pohledu na tyto tři dívenky přemýšlím, jak jim vlastně já pomáhám s přípravou. Scházíme se každý týden, mluvíme o přikázáních, o hříchu i odpuštění, o průběhu a částech mše svaté. Jelikož jsou holky z praktikujících rodin, je to mnohem jednodušší. Všechny se zapojují, vnímají, chápou.

Víc než teoretické a praktické znalosti bych jim ale chtěla předat osobní zkušenost, zážitek.

A tady se vracím k vlastní vzpomínce na své svaté přijímání. Cítila jsem, že se připravujeme na něco velkého, ale v tom věku jsem to prožívala velmi podobně jako dnes tyto holky. Strach a stud za hříchy, obrovská úleva po smíření, nervózní čekání a těšení se na nedělní mši. Hlavně nic nepokazit, stát na správném místě a na nic nezapomenout.

Radost, která pod všemi těmi vnějšími projevy probleskla, jsem pak mnohem víc mohla prožít u dalších a dalších setkání s Ježíšem. Velikost toho daru však nejde sdílet... člověk se o to může pokoušet a doufat, že milost v dětech zapustí hluboké kořeny a ony jí dají prostor a čas, aby mohla růst.

Lída Císařová

Ohlédnutí za Velikonocemi

Velikonoce jsem netradičně strávila s komunitou Emmanuel v Německu - v poutním městě Altötting. Jela jsem plná očekávání a vrátila se naplněná Boží radostí. Altötting má své kouzlo, je zde prostor na ztišení v modlitbě, můžete tak být o samotě s Pánem a radovat se z Jeho vzkříšení.

Vnímala jsem zde silně Boží přítomnost a milosrdenství. I s odstupem času jsou pro mě vzpomínky na strávené chvíle v Altöttingu velmi intenzivní. Měla jsem možnost prožít pro mě nezapomenutelné Velikonoce.

Dori

Komunita Emmanuel

Komunita Emmanuel jako společenství křesťanů, kteří se hlásí ke Kristu i ke katolické církvi a kteří současně „zaslechli pozvání“ k určitému způsobu společného prožívání spirituality, není pro mnohé čtenáře Petrkliče neznámým pojmem. Někteří jste měli příležitost využít nabídek, které členové komunity jednorázově či pravidelně připravují. Dost možná, že tou nejvíce využívanou nabídkou je přímluvná modlitba, se kterou komunita slouží ostatním například při Charismatické konferenci v Brně, při Noci kostelů a prvních pátcích v měsíci v kostele u sv. Tomáše v Brně anebo na Velehradě při Národní pouti.

Některé kuřimské rodiny se již zúčastnily víkendů pro rodiny s malými dětmi, které jsou pořádány každoročně na podzim a na jaře. Manželé pak některé z manželských obnov organizovaných v Brně nebo v jednotlivých farnostech. U nás v Kuřimi proběhla tato obnova s komunitou Emmanuel na podzim v roce 2009. (Ajaj, toto letí, vidíte!) Pro manželé organizuje komunita také jednorázová milá setkání Večer pro dva v některé z brněnských kaváren, pro snoubence pak víkendovou přípravu na manželství. Nemalé milosti také přináší účastníkům program Obnovy v Duchu svatém, který probíhá každoročně v Brně.

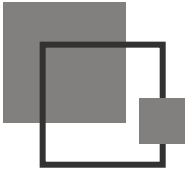
To vše, co jsem dosud zmínil, se týká těch našich farníků, kteří se s komunitou Emmanuel již setkali. Ale co ti ostatní? Ti, kteří zatím jen „něco zaslechli“ anebo ti, pro které je komunita Emmanuel tajuplným nebo dokonce zcela neznámým pojmem? Nyní se dostávám k důvodu, proč pro vás tento příspěvek vlastně píši: Od loňského září se totiž život české komunity tak trochu začal dotýkat každého v naší farnosti. Proč „české“? Protože ta „česká komunita“ je součástí meziná-

rodní komunity Emmanuel, která byla založena před padesáti lety v Paříži a ke které se dnes hlásí kolem dvanácti tisíc členů ve více než sedmdesáti zemích světa. A proč se nás, Kuřimáků, komunita od září více týká? To proto, že se pro část české komunity stala kuřimská farnost farností domovskou. Jakkoli je totiž komunita Emmanuel komunitou laiků, je všude ve světě pevně a věrně napojena na katolickou církev. Členové komunity naplňují svoje specifické duchovní povolání, jejich sdružení je ale vždy provázáno s konkrétní farností. Dosud to byla v naší zemi pouze jediná farnost a to farnost u svatého Tomáše v Brně. Tak, jak komunita postupně roste, bylo třeba vymodlit, najít a odsouhlasit farnost další. A tou je právě Kuřim.

Od loňského září si mnozí z vás přítomnosti komunity Emmanuel v Kuřimi již všimli. Jednou za měsíc probíhá na faře celosobotní setkání komunity. Ale nejen to. Členové komunity připravují každý první pátek v měsíci večery chval a adorace pro všechny a zapojují se aktivně do brigád na faře a v kostele. Před slavností seslání Ducha svatého pro nás připravili Novénu, při které jsme se mohli po devět dní setkávat v kostele při společné modlitbě a adoraci. Další příležitostí setkání farnosti a komunity byl letošní farní den.

O komunitě Emmanuel a o jejich dalších aktivitách v naší farnosti i jinde budete dále informováni nejen na stránkách našeho farního časopisu, ale také na plakátcích nebo při ohláškách.

Mirek

Farní den 2022, sobota 4. června

Farní den je mimořádná událost pro každé farní společenství. Příležitost pro setkání všech farníků i našeho duchovního pastýře v jeden čas na jednom místě, příležitost spolu prožít pěkné chvíle, ale i prohloubit vztahy nebo se účastnit aktivně či pasivně zajímavého programu. Velké díky proto patří všem, kteří se jakkoli zapojili do organizace či pomohli s celou řadou činností, které jsou pro zdárný průběh nezbytné. I kdyby to bylo jen drobné občerstvení, finanční příspěvek, úklid či jiná pomoc, nebo dokonce modlitba, má to obrovský význam. Letošní farní den byl de facto první „plnotučný“ farní den po dvou letech, kdy to kvůli covidovým opatřením nebylo v plném rozsahu možné realizovat.

Obecně platí, že obrázek vydá za tisíc slov. Letos jsme pozvali k zaznamenání farního dne dokonce dva fotografy, aktivní účastníky chlapských setkání. Jelikož dorazili oba, bude spousta materiálu pro fotogalerii naší farnosti, posuďte sami také pohledem na fotografie u článku.

Program byl dokonalým mixem zábavy, potavy duchovní i potavy občerstvující naše tělo. Vlídným slovem zahájil den otec Jaroslav. Představení komunity Emmanuel bylo prvním z bodů oficiálního programu. Seznámili jsme se s jejími kuřimskými členy, kteří před-

stavili svoje aktivity pro různé „cílové skupiny“ (pro snoubence, manžele, rodiny s dětmi) a nabídli možnost se do těchto aktivit zapojit.

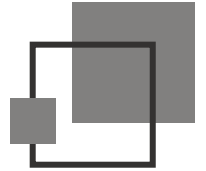
Paní senátorka Ing. Jaromíra Vítková nám představila projekt Mariánská triáda, který zahrnuje poutní místa Vranov, Křtiny a Sloup, tedy největší poutní kostely na Blanensku.

Z vesměs náboženských témat nás hladce přeladil UKULELE BAND svým vystoupením. Lidové i country písně pod vedením mladého, avšak zkušeného hudebníka, nechalo na svoje nástroje vyluzovat pět mladých školou povinných ukulelistů. Navazující živá hudba, která zahrála k táboráku, dokreslila příjemnou atmosféru, kterou jen osvěžil mírný jarní deštík. Celým odpolednem nás pak provázela tradiční gastronomická soutěž, tentokrát o nejchutnější jednohubku. I děti měly spoustu prostoru se řádně navít.

Díky Bohu za příjemně prožité společné chvíle i příznivé počasí. Díky jemu také za mnohé milosti, jimiž naši farnost obdařuje. Plné jejich působení je hmatatelným „farním dnem“ v Kuřimi po celý rok.

Karel Jelínek

Katolická charismatická konference 2022

Motto: „V NĚm je náš pokoj...“ (Ef 2,14–22)

S velkým potěšením jsem zaznamenala zprávu, že se letos po dvouleté pauze uskuteční Katolická charismatická konference. V prostorách brněnského výstaviště ve dnech 6.–10. července opět nabídne svým účastníkům pestrý duchovní program. Klíčovým pojmem letošní konference bude **usmíření**. Máme se pokusit překonat příkopy a propasti, které v našich vztazích i celkově ve společnosti během dvou uplynulých náročných let vznikly. Povzbuzením nám v tomto úsilí budou přednášející hosté. Těšit se můžete na Pavla Strežu, p. Josefa Prokeše, Kateřinu Lachmanovou, p. Šebestiána Smrčinu nebo Pavlu Petráškovou. Zahraničním hostem konference, se kterým máme možnost osobně se setkat, bude propagátorka iniciativy Mary's Meals Milona von Habsburg. Sdílené slovo pak může doznívat během slavení mše svaté a modlitebního večera. Celou konferenci hudebně doprovází modlitbou chval konferenční Chapel.

Z osobní zkušenosti mohu vřele doporučit účast na konferenci také rodinám s dětmi. Pro děti mezi 4–15 lety běží paralelně tzv. dětská konference. O menší skupinky dětí pečuje parta inspirativních mladých lidí, tzv. „pomerančů“. Dětská konference je doslova nabitá duchovním, kulturním i sportovním programem. Tepe v rytmu, který vaše děti (a nejen je) pohltnou a nadchne. Pokud máte děti mladší, bude pro pohodlí vaše a vašich dětí na konferenci připraven zvláštní sektor s kobercem.

Nakonec si dovoluji sdílet ještě jednu osobní zkušenost a to zejména pro ty, kteří mají obavu z masivního charakteru konference. Sama často nerada navštěvuji akce, kde je shromážděno větší množství lidí. Z konference mám ale opakovaně tu zkušenost, že velikost davu negativně nevnímám. I přesto, že všude kolem vás jsou lidé, není těžké vytvořit si vlastní vnitřní prostor tak, aby bylo možné naslouchat přednášejícím i vnitřnímu hlasu. Příjemným kontrastem ke chvílím usebrání jsou pak milá a často překvapivá shledání s lidmi, které jste třeba už roky neviděli.

Více informací můžete nalézt na webu <http://konference.cho.cz> nebo na telefonním čísle 777 087 736.

Jste tedy, jak naznačuje motto konference, všichni srdečně zváni – přijďte a nechte se obdarovat hlubokým Božím pokojem.

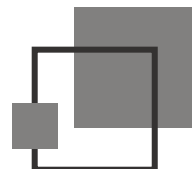
Anička

Achillovy paty evoluce

Devět vědců odhaluje fatální chyby evolučního modelu v jeho údajně nejsilnějších oblastech.

V první kapitole se Dr. Don Batten PH.D. zabývá tématem přirozeného výběru. V Darwinově evoluční teorii je původ druhové rozmanitosti vysvětlován právě přirozeným výběrem, kdy se jedinci přizpůsobují prostředí, přežívají jen ti nejzdatnější a postupem času vznikají od jednoduchých organismů ty složitější. Jak bylo zkoumáno, vlivem prostředí dochází pouze k mutacím organismů, potlačení, poškození již existující genetické informace, a ne ke tvorbě kvalitativně nové genetické informace. Otázkou tedy je, jak by tímto způsobem mohly vznikat nové druhy organismů.

V navazující kapitole se Dr. W. Carter Ph.D. zabývá podrobněji genetikou a DNA. Poukazuje na to, že vzhledem k tomu, že Darwin žil v devatenáctém století, o genetice nic nevěděl. Jeho současníkem byl Gregor Mendel, který roku 1866 zveřejnil zákony dědičnosti. Darwin ve skutečnosti nevěděl, jak složitý život je, jakými způsoby dochází k reprodukci druhů, či jak křehké jsou všechny tyto komplikované systémy.

Zatímco se první dvě kapitoly zabývaly reprodukcí organismů, ve třetí kapitole se Dr. Jonathan Sarfati Ph.D. dotýká otázky samotného vzniku života. Autor se ptá počítačovou řečí, jak by se molekulárnímu hardwaru (buňce) podařilo dospět k napsání svého vlastního softwaru (DNA)? A říká, že vznik života z neživých chemikálií je předmětem slepé víry, nikoli vědy.

Další achillovou patou evoluce je fosilní záznam, kterému se věnuje ve čtvrté kapitole Dr. Emil Silvestru Ph.D.. Darwin předpokládal, že v budoucnosti budou nalezeny jako potvrzení jeho teorie evoluce přechodné fosilie, jež by propojily návazné vývojové stupně organismů. Ve fosiliích byly nalezeny změny, které se dají připsat variabilitě genomu a mutacím. Zajímavé jsou živé fosilie, organismy, které jsou nacházeny ve formě fosilií, ale také v současné přírodě v nezměněné podobě, jako jsou například ostrorep americký či latimérie. Kreacionističtí vědci počítají také s potopou světa, která by vysvětlila mnohé rozpory ve stáří hornin a stáří fosilií, a také množství a zachovalost takto zakonzervovaných organismů.

Logicky tak navazuje další kapitola věnovaná geologickému záznamu od Dr. Thomase Walkera Ph.D.. Stáří hornin se odhaduje většinou na miliony až miliardy let. Otázkou je například, jak mohou takto staré horniny obsahovat fosilie živých organismů mnohem mladších? Evolucionističtí vědci počítají ve svých teoriích s pomalými a postupnými procesy, ale ne s přírodní katastrofou jako byla potopa světa. Ta by vysvětlila vznik například rozsáhlých kontinentálních sedimentů, transport balvanů na ohromné vzdálenosti, masivní kontinentální eroze, předimenzovaná říční údolí a jiné. Biblická geologie také dokáže vysvětlit dobu ledovou.

Se zkoumáním stáří hornin je spojen další vědní obor radiometrické datování, jehož přesnost, či spíše nepřesnost ve své kapitole zkoumá Sr. Jim Mason Ph.D..

No a jak to všechno začalo? No přece velkým třeskem. Tématu kosmologie se věnoval Dr. John Hartnett Ph.D.. Píše, že fatální chybou modelu velkého třesku je, že se snaží popsat kosmickou evoluci a vychází z neověřitelných předpokladů. Na prvním místě to, že na velkých vzdálenostech je vesmír homogenní a izotropní. Vypozorované skutečnosti se pokouší popsat pomocí neznámých veličin jako je temná hmota nebo temná energie. Konečně velký třesk se nedá experimentálně ověřit v nějakém jiném vesmíru a stává se tak objektem víry, ne vědy.

Evoluční teorie bohužel neovlivnila jen přírodní vědy, ale také etiku a morálku a přirozeně s tím spojenou historii lidstva. Tuto poslední kapitolu knihy napsali Dr. David Catchpoole Ph.D. a Dr. Mark Harwood Ph.D.. S aplikací evolučních principů do společnosti se mohla udát i taková zvěrstva jako vyhlazování národů, redukce tělesně, či mentálně slabých jedinců.

Pokud vás toto téma zaujalo, tak je možné si další materiály najít na www stránkách: creation.com/czech, nebo genesisera.cz. Samotná kniha je dle mého názoru velmi pěkně zpracovaná jak obsahově, tak formálně, doplněná množstvím názorných obrázků a fotografií.

Jana

Vy jste Božím „TEĎ“

svěží rubrika (nejen) pro mladé

Bohatství rozličnosti

Co je bez rozdílnosti, není pevné

Jistojistě jste již zaslechli frázi „V jednotě je síla!“ Možná jste ji nejednou použili. Objevuje se natolik často a v tolika různých, mnohdy nemístných konotacích, že ji bezesporu můžeme považovat za klišé. Zamysleli jste se však někdy nad jejím smyslem? Je skutečně v jednotě síla a platí to vždy? Jak se tento obrat zrcadlí mezi jednotlivci a v celé společnosti? A jak se mají jednotlivé křesťanské církve stavět k (ne)jednotě a jaký může mít význam?

Zajisté existují případy, pro něž slogan „v jednotě je síla“ bezpochyby platí. Kupříkladu pro obranné složky suverénního státu (armádu, policii) či v momentech krize, kdy je především třeba autority a absolutní jednoty. Pro správné pochopení onoho otřepaného hesla je třeba plně porozumět slovům „jednota“ a „síla“. Jejich nazírání je pro plné porozumění fráze klíčové, a zároveň podhalí její nedostatky.

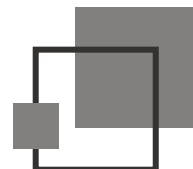
Pakliže „jednotu“ chápeme jakožto pouhou uniformitu a jednotvárnost, celá fráze ztratí svůj účinek a ke slovu by měla přijít naopak pluralita. Jenže když „jednotou“ míníme jednotnost a svornost, dává nám kompletní obrat zcela jiné vyznění. Analogicky při chápání „síly“ jakožto neomezené, chtivé moci nebo nástroje nadvlády se stane celý výrok povrchním. Zatímco chápání „síly“ jako určitého potenciálu dokáže šíř svého významu umocnit účel fráze „v jednotě je síla“.

Proč tedy v jednotě nemusí být nutně síla, ponecháme-li stranou hru s výz-

namy slov? Zkusím nastínit dva jednoduché příklady, jež by nám svým vyzněním mohly pomoci. Představte si, že sedíte v honosném sále a před vámi na jevišti libozvučně zní symfonický orchestr. Přitom ne každý z hudebníků svírá stejný nástroj, stejně jako ne každý hraje shodné tóny. Přesto dohromady tvoří nádhernou hudbu.

Nebo zcela jiný příklad: v první knize Tolkienovy trilogie, příhodně nazvané Společenstvo prstenu, se podivuhodná skupina vydává na náročný pochod lesy i horami. Je tvořena čarodějem, lidmi, hobity, trpaslíkem i elfem. Přitom právě v její různorodosti tkví její síla. Podobně pluralita v konkrétním vztahu, rodině, společenství či národě může vést k plodné diskusi a vzájemnému obohacení. Individualita jednotlivce by měla stát pod dynamickou pluralitou celku, neboť rozmanitost součtu nám dá daleko širší a pestřejší rozhled.

Dnes žijeme v radikálně pluralitní společnosti, jež se ovšem mnohdy svým výstupem daleko spíše blíží izolovanému individualismu než bohatství rozmanitosti. Před dvěma staletími filozof Hegel přichází s takzvanou dialektickou logikou, v níž zjednodušeně vloženo říká, že jednotlivec vlastním úsilím může přes tezi a následnou antitezi dojít k syntéze. Jinými slovy k původnímu výroku nalezne relevantní protiargument a dojde tak k výsledku. Použijeme-li však onen postup pro dva a více jedinců, nastává problém. Nezdá se, že by při hádce dvou lidí s protichůdnými názory došlo k syntéze. Daleko

častěji dojde k eskalaci hádky či v lepším případě vůbec k ničemu. Dvojice osob zkrátka z takového rozhovoru (který je spíše dvěma monology) odchází zcela neproměněna (a rozčílena „neuvěřitelnými“ názory toho druhého).

Debata by tudíž neměla sestávat pouze z jednotlivých a vyhraněných názorů jednotlivců. Ve dvojici či větší skupině osob je daleko účinnější a smysluplnější vyloužit veškeré „karty na stůl“, přijít s vějířem podnětů a myšlenek – a pokud druhý učiní to samé, daleko lehčeji dospějeme k určité shodě.

Papež František řekl: „Rozdíl nás vždy děsí, protože se díky nim vyvíjíme.“ Vpravdě hluboké a revoluční vyznání, osvětlující naše mnohé strachy, globalizaci a migraci nevyjímaje. Papež dlouhodobě vyzývá ke stavbě mostů, zboření zdí a zarovnání příkopů. V dnešním světě je více a úpěnlivěji než kdy dříve třeba pozorně naslouchat druhým a snažit se je pochopit. Rozhodně není nutné přijímat přesvědčení jiných za své, porozumění druhým je ovšem klíčem k opravdovému míru.

Když Ježíš říká: „Buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec,“, nemyslí tím, buďte bez chybičky, nýbrž buďte celiství – najděte shodu a dorozumění v sobě samých. Výrokem „milujte své nepřátele“ nemyslí jen mít v lásce ty, jež se k nám chovají nepěkně, až hanebně, nýbrž také, a daleko závažněji, mít

v lásce ty, kteří s námi nesouhlasí.

Rozličnost je potřebná, poněvadž k opravdové jednotě je třeba rozmanitosti, jak připomíná motto Evropské unie. Naučme se čerpat z této konsenzuální síly plurality. Holanova slova „co je bez chvění, není pevné“ můžeme bez zásadní změny významu parafrázovat výrazem „co je bez rozdílnosti, není pevné“. Naprosto excelentním a současně tajuplným vzorem síly plurality v jednotě je Boží Trojice (dvojí význam slova Trojice je patrnější v latinském Trinitas či anglickém Trinity, kde se snoubí vícero jednotlivin s jednotou a v jednotě). Koneckonců hledat jednotu v rozmanitosti je taktéž ústředním cílem ekumenického hnutí, jež se nesnaží násilím spojit veškeré křesťanské církve v jednu, leč najít sjednocení a čerpat ze síly plurality.

Nezapomeňme, že ekumenismus, v jehož naplnění tkví pravé bohatství, začíná již uvnitř jednotlivých církví. A tak, skrze vše, co již bylo napsáno, napadá mě troufalá řečnická otázka: Nemůže být v určitém smyslu rozdílnost (rozuměj pestrost, rozmanitost) církví a mezi církvemi Ježíšovou vůlí? Nemáme plně využít potenciálu různorodých církví a skrze nástroje ekumenického hnutí svědčit a hlásat radostnou zvěst evangelia?

Za pronikavé otázky a nosné myšlenky, jež mě inspirovaly, děkuji Lindě Komárkové.

Ježíš textem & videem

tipy na čtení či zhlédnutí

Ladislav Heryán – Božský tanec Richarda Rohra – záznam přednášky Ladislava Heryána, který srozumitelně hovoří o knize amerického františkána R. Rohra *Božský tanec*; knize, jež je kromě jiného svědectvím božské rozmanitosti (ke zhlédnutí pod stejnojmenným názvem na YouTube).

Z minulého (velikonočního) čísla Petrklíče připomínám doporučení knihy **Když Bůh mlčí**.

Martin

Pozvání pro ženy

„Země se směje pomocí květin.“

R. W. Emerson

V sobotu 24. září 2022 se v naší farnosti uskuteční Den pro floristiku. Bude pozvána vynikající floristka Ing. Pavla Plevová, která provozuje Ateliér na koleně v Brně. Teoreticky i prakticky se účastnice seznámí se základy estetiky, dovednostmi při ošetřování řezaných či hrnkových květin a různými styly aranžování květin v jednotlivých ročních obdobích, pro svátky a slavnosti. Hlavním tématem bude aranžování květin v liturgickém prostoru.

Zveme zejména ženy, které se o květinovou výzdobu v našem kostele pravidelně a pečlivě starají, a nebo ty, které by měly zájem se této činnosti v naší farnosti věnovat.

Na tomto setkání se rádi potkáme s těmi, které baví aranžování květin nebo se starají o vlastní květinovou zahradu a mají zájem a prostor občas se věnovat květinové výzdobě kostela. Věřte, že tento druh pomoci ve farnosti je přínosem nejen pro celé společenství věřících, ale i zdrojem obohacení a radosti pro člověka, jenž se pro tuto službu rozhodl.

Prosím všechny zájemkyně, rezervujte si tento termín! V případě vážného zájmu se můžete přihlásit nezávazně paní Kateřině Šťastné, mail: katerina.stastna@tiscali.cz. Bližší informace budou včas zveřejněny.

za přípravný tým Jana Němečková

Pozvánka na tradiční pout' na Vranov u Brna

V neděli **11. září 2022** se uskuteční farní cyklopout'. Pojedeme na odpolední poutní mši svatou, která začíná v 15 hodin v kostele na Vranově. Na kolech vyrazíme již tradičně ve 12.30 hodin z parku na ulici Havlíčkova od "letadla", za nedeštivého počasí. Na všechny ostatní farníky, kteří zvolí jiný druh dopravy, se budeme těšit v kostele na mši.

V neděli **25. září 2022** nás čeká jubilejní, již 10. ročník naší tradiční pěší pouti na Vranov. Cesta je již notoricky známá, Moravské Knínice - Kuřim - Podlesí - Vranov. Půjdeme krojovaným procesím se soškou Panny Marie Vranovské na mši, která začíná v 11 hodin.

Na obě poutě jste srdečně zváni!

Pro vnitřní potřebu vydává farnost v Kuřimi

Uzávěrka příštího čísla je 18.9.2022

Redakční rada: Jana Kolaříková, Dáša Montagová, Eva Ryšavá, Jaroslav Filka, Mirek Strašák, Martin Strašák.

Obálka: Bára Polášková.

Příspěvky prosím zasílejte na e-mail: casospetrklic@centrum.cz, nebo dejte do schránky vzadu v kostele

Časopis Petrklíč je zveřejňován na internetových stránkách: www.farakurim.cz